[Foged.]
uden udtaler, at det, der her udføres, nærmer sig forbryderiske handlinger, tror jeg også, det er noget overdimensioneret.

Nu kan man jo ikke lave forsøg på dette område, men jeg gad vide, hvordan situationen havde set ud, hvis finansministeren havde heddet hr. Grünbaum i den givne situation. Jeg er næsten overbevist om, at det ikke havde været 82, der var blevet foreslået som udskrivningsprocent på et sådant tidspunkt.

Jeg anbefaler derfor, at vi stemmer imod de af oppositionen — og det er sagt på bred basis — stillede ændringsforslag og stemmer for det af regeringen stillede ændringsforslag, der kun går ud på, at vi fastsætter en udskrivningsprocent på 95.

Med hensyn til sømandsbeskatningen tiltræder vi også regeringsforslaget i så henseende og anbefaler, at der stemmes imod det ændringsforslag, der er stillet af mindretallet. Sømandsbeskatningen er indrettet på en sådan måde, at søfolkene får en blidere behandling skattepolitisk end folk i land. Vi finder det rigtigt og rimeligt, at den byrdefulde gerning, som mange søfolk begiver sig ud på, på denne måde får en økonomisk status, der er billigere end for erhvervene i land, og derfor kan vi støtte det af finansministeren fremsatte ændringsforslag.

Niels Helveg Petersen: Det er sådan lidt trist at skulle tage ordet, fordi hr. Grünbaum jo allerede har sagt, at det, man ville få at høre fra min side, var en tirade. Jeg håber ikke, hvis der senere bliver anledning til en replik fra min side, at hr. Grünbaum vil tage det skridt at kalde det en retirade.

Udvalgsarbejdet om dette lovforslag startede jo ganske overordentlig fredsommeligt efter en meget fredsommelig førstebehandling, og der har i udvalget været en grundig drøftelse af en lang række problemer, herunder specielt en drøftelse af B-skatteydernes placering under kildeskatten. Der har været enighed i udvalget om, at man kunne tilslutte sig, at finansministeren i et cirkulære skulle indskærpe, at B-skatteyderne — således som det jo ganske klart fremgår af kildeskatteloven — skal ansættes efter deres forventede indkomst i 1970.

Der er i øvrigt i udvalget enighed om, at kildeskatteloven er utvetydig på dette punkt. Principielt skal B-skatteydere selvfølgelig beskattes af deres 1970-indkomst, men de praktiske vanskeligheder ved at nå fuld overensstemmelse mellem slutskat og a conto-skat for B-skatteydernes vedkommende er selvfølgelig meget store. Selv med den bedste vilje fra myndighedernes side og fra B-skatteyderne selv vil det være behæftet med meget store vanskeligheder at komme tæt på. For hvad er det for en opgave, man her beder en B-skatteyder om at løse? Han skal i august 1969 vurdere sin indkomst i hele indkomståret 1970. På samme måde skal myndighederne i efteråret 1969 vurdere, hvad den pågældende erhvervsdrivende vil komme til at tjene i 1970. Derefter skal skattebilletterne udsendes. Men 1970-indtægten for B-skatteydere er jo afhængig af en lang række ukendte faktorer: af den almindelige økonomiske udvikling, af udviklingen inden for den pågældende selvstændiges særlige branche eller område, af beskæftigelsen, af indkomstudviklingen, af renteudviklingen og mange andre faktorer.

Grundlaget for et skøn over B-skatteyderens skattetilsvar i løbet af 1970, hans a conto-skat, vil formentlig meget ofte blive 1968-indkomsten plus hvad man derudover ved om erhvervsudviklingen. Det vil være det grundlag, som skatteyderen selv har, og som myndighederne har. Det fremgår i øvrigt klart af kildeskatteloven selv og af alle forarbejder, at det er således. Man har været ganske klar over den fundamentale forskel, som eksisterer mellem B- og A-skatteydere, og som jo helt klart kommer til udtryk derved, at B-skatteyderne betaler på grundlag af en skattebillet, mens A-skatteyderne betaler efter et skattekort og dette skattekorts trækprocenter. De indvendinger, der nu rejses imod mange af de skøn, som er lagt frem, bygger, så vidt jeg kan se, på en uvilje mod fundamentalt at acceptere, at loven er bygget op, som den nu engang er, som den må være, og som vist alle kildeskattesystemer er bygget op.

Det har fra oppositionens side været gjort gældende, at § 54 skulle kunne udnyttes til at opnå en meget tæt overensstemmelse mellem B-skatten og B-skatteydernes endelige skattetilsvar. § 54 fandtes